

Kontraktpolitikken må tilbage

Efter valget i 2001 blev kontraktpolitikken normen: Hvad man lovede inden valget, det forsøgte vinderne at levere efter valget. Ikke mange løfter, men de blev stort set holdt. Partiledelserne slog hårdt ned på alle ufinansierede valgløfter fra egne rækker. Anders Fogh Rasmussen står som den, der stod hårdt på og introducerede kontraktpolitikken.

Nu er det omvendt. Nu loves ganske meget i øst og vest inden valget, og kun mindre dele leveres efter valget. Vi er åbenbart på vej ind i løftebrudspolitikens tidsalder.

Et eksempel på sundhedsområdet: Socialdemokratiet lovede op til to milliarder kroner ekstra inden valget til dele af sundhedsområdet. Finanslovsforslaget ville dog skære meget ned på grund af mindre covid i samfundet. Det slog Venstre, der gik til valg på at ville sætte tre milliarder af til afkortning af ventelisterne i 2023, og Moderaterne ville bruge cirka 1,6 milliarder kroner til mere i løn til sygeplejersker og andre professionsuddannede sundhedsfaglige medarbejdere i 2023.

Det lød lovende – skønt ikke voldsomt i forhold til behovene. Nu viser det sig så, at den måde, tre partier finder et kompromis på, er ved at tilbyde patienterne, de pårørende og personalet noget, der er mindre end samtlige tre udspil. Det er unægteligt en ny form for kompromis.

Det ser i tillægget til regeringsgrundlaget ud til, at der kommer 0,2 milliarder kroner i 2022 og 0,8 milliarder kroner i 2023. Lad os håbe, at det er helt gale tal, og der om en uge eller to kommer helt andre talstørrelser på bordet. Patienter, de pårørende og de ansatte fortjener det. Erhvervslivet har brug for ekstra arbejdskraft. Det kan blandt andet ske ved at gøre patienterne hurtigere raske. Så skal der betales færre sygedagpenge, og der er mere arbejdskraft og livskvalitet.

Læg hertil det fortvivlende element i samme papir: Behandlingsgarantien bliver fremover 60 dage, og ikke som nu 30 dage. Ikke nok med at man løber fra valgløfterne, man forringer også patientrettighederne.

Vi er unægtelig på vej ind i en helt ny slags politik, hvor det, man siger inden valget, slet ikke er det samme som det, man siger efter valget. Det er stor mangel på troværdighed, og troværdigheden er hovedmotoren i et demokrati. Hvorfor skal vi stemme, hvis troværdigheden er væk, og man ikke kan stole på valgløfterne? Vi kunne lige så godt trække lod om magten. Vi er en del, der holder af vort demokrati. Vi er nødt til at sige fra, når løftebrud sker. Det kan gøres bedre.

Lad os komme tilbage til kontraktpolitikken troværdighed. Lad valgløfter være noget gennemtænkt, som man også holder og arbejder intenst for at opfylde.

Niels Jørgen Langkilde, formand for Patientforeningen, fhv. MF (K)